Nr. 12. Kraków, dnia 30 grudnia 1924 r. Rocznik XLV.

DZIENNIK ROZPORZĄDZEŃ

stoł. król. miasta Krakowa.

ADRES REDAKCJI i ADMINISTRACJI: Kraków, Sekretarjat prezydjalny Magistratu.

Przedpłatę przyjmuje wyłącznie Administracja „Dziennika Rozporządzeń“, która wynosi w Krakowie za pojedynczy egzemplarz 1 Zł., z opłatą pocztową o 20 groszy więcej.

CZĘŚĆ URZĘDOWA:

STATUT EMERYTALNY,

dla pracowników Gminy stoł. król. miasta Krakowa.

ROZDZIAŁ I.

Postanowienia ogólne.

Art. 1.

Pracownicy Gminy stoł. król. miasta Krakowa mianowani na stałe, otrzymują na starość lub w razie niezdolności do służby, na wypadek zaś ich śmierci wdowy i sieroty po nich pozostałe zaopatrzenie emerytalne na zasadach, wyłuszczonych w niniejszych postanowieniach.

Art. 2.

Pracownikami Gminy stoł. król. m. Krakowa w rozumieniu niniejszych przepisów są urzędnicy i niżsi funkcjonarjusze (służba Gminy stoł. król. m. Krakowa). Kancelistów zalicza się do kategorji urzędników.

Art. 3.

Z funduszów gminnych pobierać można tylko jedno zaopatrzenie emerytalne.

Art. 4.

Zaopatrzenie emerytalne wymierza się w punktach według zasad uchwały Rady m. z 4 lutego 1924, oraz postanowień ustawy z 9 października 1923 Nr. 116 poz. 924 Dz. U. Rz. P. stosownie do lat służby, oraz grupy i szczebla uposażenia, do którego pracownik m. został zaliczony.

Zmiany w ilości punktów w poszczególnych grupach uposażenia, oraz wartości mnożnej stosowane do pracowników m. będących w służbie czynnej, będą automatycznie stosowane do zaopatrzenia emerytalnego. Natomiast wszelkie zmiany, dotyczące zaszeregowania, nie mają zastosowania do przeniesionych już w stan spoczynku pracowników miejskich.

ROZDZIAŁ II.

Zasady uposażenia emerytalnego.

Prawo do uposażenia emerytalnego.

Art. 5.

Prawo do uposażenia emerytalnego nabywa pracownik miejski po nieprzerwanej przynajmniej 10-cioletniej stałej służbie w Gminie stoł. król. miasta Krakowa, o ile z powodu niezdolności do służby przechodzi w stan spoczynku.

Wyjątkowo nabywa pracownik m. prawo uposażenia emerytalnego:

a) po nieprzerwanej przynajmniej 5-cioletniej stałej służbie w Gminie, o ile stał się niezdolnym do pełnienia obowiązków służbowych z powodu choroby, lub kalectwa, nabytych bez własnej winy po wstąpieniu do służby;

b) bez względu na czas służby wskutek trwałej niezdolności do służby spowodowanej:

aa) nieszczęśliwym wypadkiem, wynikłym z powodu pełnienia obowiązków służbowych,

bb) działaniami wojennemi,

cc) tłumieniem chorób zakaźnych, panujących epidemicznie w mieście, lub zapadnięciem na chorobę epidemiczną w czasie służby w wojsku.

Przy obliczaniu czasu 10-letniej względnie 5-letniej służby miejskiej postanowienia art. 10 nie mają zastosowania.

Nadzwyczajne uwzględnienia.

Art. 6.

Pracownikowi miejskiemu, który po nieprzerwanej, co najmniej 10-letniej stałej służbie w Gminie stoł. król. m. Krakowa stał się trwale niezdolnym do służby, a ponadto utracił bez własnej winy trwale conajmniej 95% zdolności do zarobkowania, dolicza się przy wymiarze uposażenia w granicach postanowień art. 12 niniejszych przepisów, 5 lat do czasu służby, podlegającego normalnemu zaliczeniu do wysługi emerytalnej.

Art. 7.

Pracownikowi m., który wskutek wypadków, przewidzianych w postanowieniu art. 5 al. 2 ust. b. utracił również zdolność do pracy zarobkowej wogóle, wymierza się uposażenie emerytalne wedle zasad objętych art. 12 niniejszych przepisów, doliczając ponadto do wysługi emerytalnej zależnie od stopnia utraty zdolności do zarobkowania, a mianowicie:

przy utracie zdolności	35%— 54%	—	2 lata
„ „ „	55%— 74%	—	4 lata
„ „ „	75%— 84%	—	6 lat
„ „ „	85%— 94%	—	8 lat
„ „ „	95%—100%	—	10 lat

Praktykantów traktuje się w wypadkach objętych postanowieniem niniejszego artykułu na równi z pracownikami miejskimi, mianowanymi na stałe.

Art. 8.

Przewidziane w postanowieniach art. 6, 7, niniejszych przepisów doliczenie lat do wysługi emerytalnej następuje pod warunkami:

a) stwierdzenia związku przyczynowego między niezdolnością do zarobkowania, a faktami, wymienionemi w postanowieniu art. 5 al. 2 ust. b,
b) stwierdzenia stopnia niezdolności do zarobkowania,
c) zgłoszenia odnośnych wypadków w ciągu roku po ich zajściu.

Prezydjum miasta przysługuje w wypadkach określonych postanowieniami art. 5 al. 2 ust. a) i b) art. 6 i 7 prawo zarządzenia trzykrotnego badania emeryta w ciągu lat 9-ciu w okresach 3-letnich przez miejskiego lekarza urzędowego, a w razie stwierdzenia powrotu częściowej zdolności do zarobkowania, stosunkowego obniżenia nadzwyczajnego doliczenia, w wypadkach zaś powrotu zupełnej zdolności do pracy powołania emeryta do czynnej służby.

Art. 9.

Czas czynnej służby wojskowej, odbytej podczas wojny w czasie od dnia rozpoczęcia działań wojennych, aż do dnia zawieszenia broni poprzedzającego zawarcie pokoju, liczy się przy wymiarze uposażenia emerytalnego podwójnie wszystkim pracownikom miejskim, powołanym drogą mobilizacji w czasie stałej służby miejskiej do służby wojskowej i pełniącym służbę w formacjach wojskowych, względnie pełniącym służbę na terenie operacyjnym, podległym dowództwu armji. Przy częściowej mobilizacji policza się w ten sposób czas służby odbytej podczas wojny tylko pełniącym służbę w formacjach zmobilizowanych.

Art. 10.

Przy ostatecznem obliczeniu lat wysługi emerytalnej nie uwzględnia się części roku do 6 ciu miesięcy włącznie, natomiast okresy, przekraczające 6 miesięcy, liczy się za pełny rok.

Podstawa uposażenia emerytalnego.

Art. 11.

Podstawą wymiaru uposażenia emerytalnego jest uposażenie, pobierane ostatnio w czynnej służbie.

Dodatek wyrównawczy wlicza się do podstawy wymiaru uposażenia emerytalnego, jeżeli w chwili przeniesienia w stan spoczynku dodatek taki pracownikowi przysługiwał.

Dodatki funkcyjne, osobiste itp. wlicza się do podstawy wymiaru, o ile przy ich ustanowieniu względnie nadaniu, policzalność do wymiaru emerytury zastrzeżono.

Podstawę uposażenia emerytalnego oblicza się w wymiarze dla samotnego.

Wysokość uposażenia emerytalnego.

Art. 12.

Uposażenie emerytalne dla pracowników miejskich wynosi:

a) do 10-ciu lat służby 40%,
b) za każdy następny rok 2.4%, w żadnym jednak razie suma uposażenia emerytalnego nie może przenosić 100% podstawowego jego wymiaru.

W tym samym stosunku oblicza się także wszystkie dodatki, do których policzenia na emeryturę przechodzący w stan spoczynku pracownik miejski ma prawo.

Ułamków jednostek monetarnych, otrzymanych przy obliczaniu zaopatrzenia emerytalnego nie wypłaca się

Art. 13.

Przez czas trwania wyjątkowych stosunków ekonomicznych otrzymują przeniesieni w stan spoczynku pracownicy m. dodatek na żonę, w wysokości ustalonej uchwałą Rady m. z dnia 4 lutego 1924 r. (postanowieniem art. 4 ust. z 9 października 1923 r.). W wyjątkowych, na szczególne uwzględnienie zasługujących wypadkach, może Prezydent miasta przyznać dodatek również i na 1 dziecko.

Czas trwania prawa do uposażenia emerytalnego.

Art. 14.

Prawo do pobierania uposażenia emerytalnego rozpoczyna się od 1 dnia miesiąca, następującego po przeniesieniu w stan spoczynku.

Uposażenie emerytalne płatne jest w ratach miesięcznych z góry.

Art. 15.

Prawo do uposażenia emerytalnego gaśnie:

a) w razie śmierci emeryta,
b) w razie wstąpienia do klasztoru,

c) w razie skazania emeryta za czyn karygodny, pociągający za sobą utratę zdolności do piastowania urzędu publicznego, względnie prawa do uposażenia emerytalnego,
d) w razie pozbawienia pracownika m. prawa do uposażenia emerytalnego orzeczeniem komisji dyscyplinarnej,
e) gdy emeryt, mający niżej 50 lat życia odmówi w ciągu 6 lat po przeniesieniu go w stan spoczynku przyjęcia ofiarowanej mu ponownie posady w służbie gminnej w równej, albo wyższej grupie uposażenia (art. 53).

Utrata prawa do uposażenia emerytalnego w wypadkach pod c) i d) wymienionych, o ile przekroczenie nie zostało popełnione z chęci zysku, lub na szkodę Gminy stoł. król. m. Krakowa, nie pozbawia niewinnych, a pozostających bez środków do życia żony i dzieci, prawa do zaopatrzenia wdowiego, względnie sierocego.

Art. 16.

Prawo do poboru uposażenia emerytalnego ulega zawieszeniu:
a) w razie utraty obywatelstwa polskiego, aż do chwili uzyskania ponownego tegoż obywatelstwa,
b) w razie przebywania dobrowolnego dłużej niż pół roku bez zezwolenia Prezydenta miasta poza granicami państwa lub wolnego miasta Gdańska na czas tegoż pobytu,
c) w razie umieszczenia emeryta miejskiego w jednym z zakładów humanitarnych gminnych lub w innym zakładzie na koszt Gminy, w wypadku jednak, gdy emeryt jest stanu wolnego,
d) w razie otrzymania przez emeryta m., który nie wysłużył pełnych lat, za jego zgodą ponownie jakiegokolwiek stanowiska w służbie państwowej lub samorządowej, na czas pobierania z powyższego tytułu uposażenia służbowego.

W przypadkach, przewidzianych w niniejszym artykule, wypłaca się uposażenie emerytalne po ustaniu przyczyn powodujących zawieszenie, nie wcześniej jednak, niż pierwszego dnia miesiąca, następującego po zgłoszeniu się o ponowną wypłatę uposażenia. W przypadku pod d) wymienionym, emeryt pobierać może tylko taką część uposażenia, która wraz z wynagrodzeniem z tytułu służby czynnej nie przewyższa uposażenia, przywiązanego do tego szczebla grupy uposażenia w służbie czynnej, do którego emeryt został zaliczony.

Powołanie do czynnej służby wojskowej.

Art. 17.

Do emeryta, powołanego do czynnej służby wojskowej, stosować należy analogicznie postanowienia obowiązujących przepisów o poborach i stosunkach służbowych pracowników miejskich, powołanych do czynnej służby wojskowej z powodu mobilizacji.

Wymiar uposażenia emerytalnego.

Art. 18.

Uposażenie emerytalne wymierza się i przyznaje na podstawie dat, zawartych w wykazach stanu osobowego, oraz w aktach personalnych. Skoro pracownik miejski rości sobie prawo do uposażenia emerytalnego w wyższym wymiarze, aniżeliby to wynikło z dat urzędowych, musi uzasadnić swoje żądanie dokumentami. Wyższe uposażenie emerytalne otrzymuje pracownik m. z wyjątkiem wypadku udowodnienia, że nie ponosi winy wadliwego, nieprawdziwego, lub braku wpisu w wykazie stanu osobowego, od dnia 1 go następującego miesiąca po zgłoszeniu i wykazaniu prawa do wyższego zaopatrzenia.

Zaliczenie czasu.

Art. 19.

Czas służby, podlegający normalnemu zaliczeniu do wysługi emerytalnej liczy się od dnia rozpoczęcia stałej służby miejskiej.

Do tego czasu dolicza się z urzędu:
a) czas służby prowizorycznej, spędzonej w charakterze praktykanta,
b) czas służby prowizorycznej, spędzonej w charakterze pomocnika kancelaryjnego lub urzędnika kontraktowego,
c) czas służby prowizorycznej, spędzonej w charakterze woźnego pomocniczego,
d) czas prezencyjnej służby wojskowej w toku służby miejskiej, w wymiarze jednak nieprzekraczającym lat 2 ch,
e) czas przebyty w niewoli, jeżeli dostanie się do niej, będącego już w stałej służbie pracownika miejskiego, nastąpiło bez winy,
f) czas studjów uniwersyteckich, lub odbytych w równorzędnym zakładzie naukowym, zakończonych przepisanymi egzaminami, w wymiarze nieprzekraczającym lat 4-ch.

Wymienione pod a) do f) czasokresy nie uzaesadniają prawa do emerytury, zaliczenie ich moży nastąpić po upływie 10 względnie 5 lat stałej służb - w Gminie, lub przy zaistnieniu warunków, przewidzianych w postanowieniach art. 5 al. 2 ust. b. Warun)kiem zaliczenia z wyjątkiem wypadków pod d) e) i f) okreś onych jest brak przerw w policzyć się mającym czasie służby, oraz brak przerwy między tymi czasokresami a rozpoczęciem stałej służby w Gminie. Przerw do 8-miu dni nie uważa się za przerwę.

Za policzalne w myśl postanowień pod a) b) c) uważa się czas służby spędzonej w urzędach, instytucjach i zakładach Gminy stoł. król. m. Krakowa.

Poza wypadkami wyżej wymienionemi, Prezydent miasta może na prośbę w wypadkach na uwzględnienie zasługujących, pod zastrzeżeniami niniejszym artykułem objętymi, policzyć do wymiaru uposażenia emerytalnego czas stałej służby państwowej lub obce samorządowej.

Art. 20.

W razie reaktywowania emerytowanego pracownika m. wlicza się do wysługi emerytalnej przy ponownem przeniesieniu w stan spoczynku czas poprzedniej służby, uwzględniony przy pierwszym wymiarze emerytury.

O ile w danym wypadku pracownik miejski przy pierwszem przeniesieniu w stan spoczynku otrzy-

mał jednorazową odprawę po myśli postanowienia art. 23 do niniejszych przepisów, policzenie poprzedniego czasu służby przy powtórnem przeniesieniu w stan spoczynku może nastąpić za zwrotem, wzgl. strąceniem otrzymanej poprzednio odprawy.

Art. 21.

Do wysługi emerytalnej nie wlicza się:

a) czasu służby, spędzonego przed 18-tym rokiem życia,
b) czasu urlopu bez uposażenia ponad 1 rok z wyjątkiem urlopu, otrzymanego na czas piastowania mandatu poselskiego lub senatorskiego,
c) czasu zawieszenia w służbie, o ile wdrożone dochodzenia dyscyplinarne zakończyły się karą dyscyplinarną,
d) czasu służby, odliczonego orzeczeniem dyscyplinarnem.

Art. 22.

W wypadku, określonym postanowieniem art. 16 ust. d) żonie i dzieciom emeryta, umieszczonego przez Gminę w zakładzie leczniczym przysługuje przez czas jego pobytu w tymże zakładzie prawo do zaopatrzenia wdowiego, względnie sierocego, przysługującego im wedle postanowień niniejszych przepisów w wypadku śmierci męża, względnie ojca.

Art. 23.

Pracownik miejski (w rozumieniu ust. 1), który przed uzyskaniem prawa do uposażenia emerytalnego opuszcza służbę czy to z przyczyny niezdolności do pracy zawodowej wskutek choroby nabytej bez własnej winy, czy też niezdolności, czy wreszcie wskutek zmian organizacji, władz i urzędów miejskich, nie zaś z powodu wydalenia, lub dobrowolnego wystąpienia ze służby, otrzymuje jednorazową odprawę, która wynosi za czas zaliczalny do uzasadnienia emerytury w ilości 2-ch do 5-ciu lat, 3-miesięczne, w ilości ponad lat 5 półroczne, ostatnio pobierane, a do emerytury policzalne uposażenie w czynnej służbie.

Art. 24.

Pracownik miejski, (wdowa, sierota), który świadomie w sposób podstępny wprowadził Gminę stoł. król. miasta Krakowa w błąd, celem uzyskania bezprawnie emerytury, pensji wdowiej, pensji sierocej, odprawy, lub też wyższego wymiaru powyższych uposażeń emerytalnych, jak również i pracownik miejski, który w powyższy sposób przyznanie, lub wyższy wymiar od przypadającego w myśl niniejszych przepisów uzyskał, traci uposażenie emerytalne, a nadto obowiązanym jest niezależnie od odpowiedzialności karno-sądowej wynagrodzić Gminie wyrządzoną szkodę.

Opłaty emerytalne.

Art. 25.

Z tytułu prawa do uposażenia emerytalnego opłacają stale mianowani pracownicy miejscy wkładki emerytalne w wysokości 3% całego pobieranego, a policzalnego do wymiaru emerytury uposażenia w służbie czynnej. Wkładki powyższe strąca się miesięcznie z urzędu przy wypłacie uposażeń na rzecz funduszu emerytalnego.

Wymieniona w ust. 1 niniejszego artykułu opłata emerytalna obowiązuje do czasu pobierania przez pracowników miejskich dodatku regulacyjnego (art. 3 ustawy z 9 września 1923 o uposażeniu pracowników państwowych). Z chwilą zniesienia powyższego dodatku wkładki emerytalne wynosić będą 5% uposażenia.

Za policzony do wymiaru emerytury czas służby prowizorycznej, kontraktowej, wojskowej oraz obcej służby państwowej lub samorządowej, opłaca pracownik miejski jednorazowo 6% owe wkładki, obliczone w stosunku do wysokości pierwszej etatowej płacy w Gminie.

Poza powyższemi wkładkami pracownicy miejscy opłacać będą na fundusz emerytalny przy każdorazowem mianowaniu, oraz osiągnięciu wyższej grupy uposażenia lub szczebla, względnie przy uzyskaniu lub podwyższeniu dodatku do emerytury policzalnego, tytułem jednorazowej taksy połowę różnicy jednorocznego uposażenia. Taksę powyższą strąca się z urzędu w 12-tu równych ratach miesięcznych, począwszy od dnia 1 go miesiąca, następującego po osiągnięciu wyższego uposażenia.

Władze.

Art. 26.

Rada miasta może na wniosek Prezydenta w przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, a nie objętych niniejszemi postanowieniami, uwzględniać przy wymiarze zaopatrzeń emerytalnych niezaliczalne wedle niniejszych przepisów lata służby, przyznawać zaopatrzenie emerytalne, tudzież podwyższać wymiar tychże.

Art. 27.

Prezydent miasta zarządza w granicach niniejszych przepisów przeniesienie w stan spoczynku pracownika miejskiego, jak również wymiar i wypłatę wszelkich uposażeń emerytalnych.

ROZDZIAŁ III.

Przeniesienie w stan spoczynku pracowników m.

A) Na prośbę.

Art. 28.

Przeniesienie w stan spoczynku i przyznanie emerytury następuje na prośbę pracownika m.:

a) bez względu na wiek, jeżeli pracownik miejski z powodu ułomności fizycznych lub umysłowych stał się trwale niezdolnym do służby,
b) bez względu na zdolność do służby i czas służby, gdy przekroczył 60-ty rok życia,
c) gdy uzyskał prawo do pełnego uposażenia emerytalnego i ukończył 56 lat życia,

B) Z urzędu.

Art. 29.

Gmina m. Krakowa może przenieść pracownika miejskiego z urzędu w stan spoczynku i przyznać emeryturę bez jego prośby:

a) gdy pracownik z powodu choroby samej, lub łącznie z urlopem dla poratowania zdrowia, pół do jednego roku nieprzerwanie nie pełnił służby. Za przerwę w powyższym okresie uważane będą tylko te czasokresy czynnej służby, które wynoszą conajmniej połowę czasu, spędzonego poprzednio poza służbą wskutek choroby, lub na urlopie dla poratowania zdrowia,
b) gdy z powodów podanych w art. 28 ust. a) jest trwale niezdolnym do prawidłowego pełnienia obowiązków służbowych,
c) gdy przekroczył 60-ty rok życia i uzyskał prawo do pełnego uposażenia emerytalnego,
d) gdy pracownika, będącego w czasowym stanie nieczynnym, w przeciągu roku nie powołano do czynnej służby.

Art. 30.

Gmina musi przenieść pracownika miejskiego w stan spoczynku bez jego prośby na podstawie prawomocnego orzeczenia komisji dyscyplinarnej o przeniesieniu w stan spoczynku, przy zachowaniu postanowień tegoż orzeczenia.

Postępowanie.

A) Przy wniesieniu prośby.

Art. 31.

Pracownik miejski, ubiegający się o przeniesienie w stan spoczynku i przyznanie emerytury z powodów wymienionych w art. 28 punkt a), poddany będzie z urzędu badaniu lekarza miejskiego w celu stwierdzenia istnienia przyczyny istotnej i stopnia niezdolności do służby. W wypadkach wątpliwych można poddać pracownika miejskiego badaniom innych lekarzy (specjalistów). Również pracownik miejski ma prawo prosić o poddanie go ponownemu badaniu lekarskiemu, o ile wynik pierwszego badania wypadnie dla niego niekorzystnie. Odnośną prośbę powinien pracownik m. wnieść w ciągu dni 14-tu po pisemnem zawiadomieniu go o wyniku pierwszego badania lekarskiego.

Przeciwko orzeczeniu, odrzucającemu prośbę o przeniesienie go na emeryturę, służy prawo wniesienia zażalenia w ciągu 30 tu dni do Rady miejskiej. Rada rozstrzyga zażalenia nieodwołalnie.

Przeciw orzeczeniu, opartemu na powtórnem badaniu lekarskim, niema dalszego środka prawnego.

B) Przy przeniesieniu w stan spoczynku z urzędu.

Art. 32.

O zamierzonem przeniesieniu pracownika miejskiego w stan spoczynku bez jego prośby, należy w wypadkach, przewidzianych art. 29 punkt a) i b) zawiadomić pracownika miejskiego na piśmie z powodów daniem i objaśnieniem, że w ciągu 14 dni po doręczeniu wolno mu wnieść zarzuty, co do których należy w razie potrzeby wdrożyć dochodzenia.

Przeciwko orzeczeniu o przeniesieniu w stan spoczynku przysługuje pracownikowi miejskiemu, który wniósł w oznaczonym terminie zarzuty, prawo wniesienia zażalenia do Rady miasta w ciągu dni 30-tu.

Art. 33.

Przeciwko nieprzyznaniu uposażenia emerytalnego, jak również ustaleniu jego wysokości służy pracownikowi miejskiemu prawo wniesienia w ciągu dni 14-tu przedstawienia do Prezydjum miasta, a wrazie nieuwzględnienia tegoż zażalenia, w ciągu dni 30-tu do Rady miasta.

Rada miasta rozstrzyga w przypadku przewidzianym w art. 31 i 32 nieodwołalnie.

Terminy.

Art. 34.

Bieg terminów, przewidzianych w art. 31, 32 i 33 rozpoczyna się z dniem następującym po dniu doręczenia zawiadomienia lub orzeczenia.

Jeżeli koniec terminu przypada na niedzielę lub dzień świąteczny, termin kończy się następnego dnia powszedniego.

ROZDZIAŁ IV.

Zaopatrzenie wdów i sierót.

Uprawnienie do pensji wdowiej i sierocej.

Art. 35.

Wdowy oraz pozostałe po pracownikach miejskich dzieci ślubne i uprawnione otrzymują pensję wdowią i sierocą według zasad, podanych w następnych artykułach, o ile pracownik miejski w chwili śmierci pobierał uposażenie emerytalne, lub miał prawo do niego.

Pensja wdowia oblicza się według podstawy wymiaru dla samotnego.

Wysokość.

Art. 36.

Pensja wdowia po pracowniku miejskim wynosi 50% (pięćdziesiąt procent) kwoty tego uposażenia emerytalnego, które pracownik zmarły pobierał, lub do którego miałby prawo w chwili śmierci, według zasad niniejszych przepisów,

Pensja wdowia po pracowniku miejskim, poległym lub zmarłym wskutek działań wojennych w czasie kampanii polskiej wynosi 50% (pięćdziesiąt procent) pełnego uposażenia w stanie czynnym zmarłego męża, służącego za podstawę obliczenia uposażenia emerytalnego w myśl postanowienia art. 11 niniejszych przepisów.

Uprawnienia sieroce.

a) po ojcu.

Art. 37.

Prawo do zaopatrzenia sierocego nabywa się po ojcu.

Zaopatrzenie to wynosi:
a) dla każdego dziecka, którego matka żyje i w chwili śmierci pracownika miejskiego miała prawo do pensji wdowiej, $^{1}/_{4}$ część pensji wdowiej,
b) dla każdego dziecka, którego matka nie żyje, lub też w chwili śmierci męża nie miała prawa

do pensji wdowiej, albo też później to prawo utraciła, połowę pensji wdowiej,

c) dla jedynej sieroty bez ojca i matki $^{2}/_{3}$ pensji wdowiej.

O ile matka nie pobiera pensji wdowiej z powodu zajmowania stanowiska w służbie państwowej, Gminy miasta Krakowa, lub innej autonomicznej, to sierotom służy prawo do zaopatrzenia według postanowień ust. a) niniejszego artykułu.

b) po matce.

Art. 38.

Prawo do zaopatrzenia sierocego może być również nabyte po matce, o ile była stale mianowanym pracownikiem miejskim, jednak tylko w następujących wypadkach:

a) gdy zaopatrzenie nabyte ewent. po ojcu pracowniku miejskim jest niższe od zaopatrzenia, jakieby przysługiwało sierocie po matce,
b) gdy sieroty nie mają po ojcu żadnego zaopatrzenia z funduszów publicznych — i
c) gdy ojciec żyje, lecz niezdolny do pracy, nie może zapewnić dzieciom utrzymania.

Zaopatrzenie po matce wynosi na każde dziecko $^{1}/_{4}$ część zaopatrzenia emerytalnego.

W wypadkach, przewidzianych w ustępie a), prawo do zaopatrzenia sierocego po ojcu gaśnie. Gdy zaopatrzenie, przysługujące sierotom z funduszów innych (nie gminnych) jest niższe niż to, jakieby im przypadało po matce, należy się sierotom jedynie różnica.

Suma zaopatrzenia sierocego i wdowiego.

Art. 39.

Suma zaopatrzenia sierocego bez względu na ilość dzieci nie może ani sama, ani łącznie z pensją wdowią przekraczać wysokości uposażenia emerytalnego, które zmarły pracownik faktycznie pobierał, lub do którego miałby prawo w chwili śmierci.

Gdyby suma zaopatrzenia sierocego czy to sama, czy łącznie z pensją wdowią przekraczała wysokość uposażenia emerytalnego, które zmarły pracownik miejski faktycznie pobierał, lub do którego miałby prawo w chwili śmierci, należy pensję sierocą dla każdej sieroty w równej mierze stosunkowo obniżyć na tak długo, aż wskutek wyjścia z prawa do zaopatrzenia wdowy, względnie jednej lub więcej sierot, pensja sieroca nie osiągnie znowu wysokości, przewidzianej w art. 37 wzgl. 38.

Art. 40.

O ile pracownik miejski zmarł wskutek nieszczęśliwego wypadku, któremu uległ z powodu, lub w czasie pełnienia obowiązków służbowych, oblicza się wysokość pensji wdowiej i sierocej według postanowień art. 37 i 38 przy zastosowaniu postanowień art. 5 i następnych.

Art. 41.

Postanowienia art. 33 i 34 mają analogiczne zastosowanie do wdów i sierót po pracownikach miejskich.

Art. 42.

Żony i dzieci pracowników miejskich, powołanych do służby wojskowej wskutek mobilizacji, którzy zaginęli na terenie działań wojennych, otrzymują od pierwszego dnia miesiąca następującego po wstrzymaniu wypłaty uposażenia po myśli postanowienia art 14 ustawy z 9 października 1923 r. Nr. 116 poz. 924 Dz. U. R. P. tymczasowe zaopatrzenie emerytalne w wysokości przypadające im według postanowień art. 37 i następnych niniejszych przepisów pensji wdowiej wzgl. i sierocych.

W razie odnalezienia się zaginionego, potrącić należy przy wypłacie zaległego uposażenia kwoty, wypłacone jego żonie i dzieciom w czasie jego nieobecności tytułem tymczasowego zaopatrzenia.

W razie nieodnalezienia się zaginionego w ciągu lat 5-ciu licząc od końca roku kalendarzowego, w którym podpisano preliminarja pokojowe, tymczasowe zaopatrzenie emerytalne, przewidziane w ust. pierwszym niniejszego artykułu uważa się za stałe.

Brak uprawnienia do pensji wdowiej i sierocej.

Art. 43.

Wdowa nie ma prawa do pensji wdowiej:

a) jeżeli małżeństwo zostało zawarte przez emeryta,
b) jeżeli wspólność małżeńska została sądownie rozdzielona, bez obowiązku męża do utrzymania żony.

Dzieci, pozostałe z małżeństwa emeryta nie mają prawa do zaopatrzenia sierocego.

Początek uprawnienia do pensji wdowiej i sierocej.

Art. 44.

Prawo do otrzymywania pensji wdowiej i sierocej rozpoczyna się z pierwszym dniem miesiąca, następującego po tym miesiącu, za który zmarły pracownik miejski pobrał ostatnie należne mu uposażenie w służbie czynnej (uposażenie emerytalne), a dla sierot, które przyszły na świat po tym terminie, od pierwszego dnia miesiąca, w którym się urodziły. Wypłata pensji wdowiej, lub sierocej następuje za zgłoszeniem się uprawnionego.

O ile prośba o przyznanie pensji wdowiej lub sierocej nie została zgłoszoną w ciągu jednego roku od dnia śmierci męża, wzgl. ojca lub matki, należy przyznać pensję wdowią i sierocą od dnia zgłoszenia, od terminu zaś ustanowionego w ustępie pierwszym niniejszego artykułu, wtedy, gdy osoby uprawnione wykażą, że zaszły ważne okoliczności, które uniemożliwiły im wcześniejsze żądanie zaopatrzenia.

Czas i sposób płatności.

Art. 45.

Pensje wdowie i zaopatrzenia sieroce płatne są z góry w równych ratach miesięcznych w sposób, osobnemi przepisami ustanowiony.

Ponowne zamążpójście.

Art. 46.

W razie ponownego zamążpójścia wdowa, o ile nie zastrzeże sobie przed ponownem zamążpójściem prawa do przyznanej jej pensji na wypadek powtórnego owdowienia, traci prawo do pensji wdowiej i otrzymuje jednorazową odprawę w wysokości dwuletniej pensji wdowiej przy wieku do lat 45, powyżej zaś tego wieku w wysokości jednorocznej pensji wdowiej.

Gdy wdowa nabędzie prawo do pensji wdowiej z ponownego małżeństwa, otrzymuje w razie powtórnego owdowienia, o ile zgłosiła zastrzeżenie, przewidziane w ustępie pierwszym niniejszego artykułu, a powtórnie wyszła za mąż również za pracownika miejskiego, pensję wdowią, która jest wyższa, a o ile otrzymała zasiłek, pensję wdowią, przysługującą z tytułu ponownego małżeństwa.

Gdy wdowa po pracowniku miejskim w razie powtórnego owdowienia pobiera pensję wdowią z innych funduszów (państwowych lub samorządowych) otrzymuje w wypadku, gdyby ta druga pensja wdowia była niższą niż pensja, jakaby jej przypadała z pierwszego małżeństwa, a to o ile zastrzegła sobie prawo do przyznania jej pensji wdowiej na wypadek powtórnego owdowienia, uzupełnienie z funduszów gminnych do wysokości, przypadającej jej po pierwszym mężu (pracowniku miejskim) pensji wdowiej, o ile w ostatnim wypadku pobrała jednorazową odprawę, traci prawo do pensji wdowiej lub jakiegokolwiek wyrównania z funduszów gminnych.

Zgaśnięcie prawa do pensji wdowiej i sierocej.

Art. 47.

Prawo do pensji wdowiej względnie sierocej gaśnie:

a) w razie śmierci wdowy lub sieroty po upływie tego miesiąca, w którym śmierć nastąpiła,
b) w razie ukończenia przez sierotę 18 go roku życia, zawarcia związku małżeńskiego lub uzyskania wcześniejszego zaopatrzenia,
c) gdy wdowa względnie sierota została prawomocnie skazana za czyn karygodny, a skazanie pociąga za sobą utratę prawa do zaopatrzenia wdowiego lub sierocego.

W razie wykazanego odbywania studjów w zakładach naukowych zaopatrzenie sieroce wypłaca się pod powyższemi zastrzeżeniami aż do ukończenia studjów najdłużej jednak do ukończenia lat 24-ch.

W razie zupełnej niezdolności do pracy wskutek kalectwa fizycznego lub umysłowego, dalej nieuleczalnej choroby — pozostająca bez środków do utrzymania sierota po pracowniku miejskim ma prawo do zaopatrzenia sierocego także po ukończeniu 18-tu lat, a nawet dożywotnie.

Zawieszenie prawa poboru.

Art. 48.

Prawo do pobierania pensji wdowiej lub sierocej zawiesza się wskutek:

a) dobrowolnego przebywania bez zezwolenia prezydenta miasta dłużej niż przez pół roku za granicami państwa wzgl. wolnego miasta Gdańska, a to na czas pobytu za granicą,
b) utraty obywatelstwa polskiego, aż do chwili ponownego uzyskania,
c) zajmowania w służbie publicznej (państwowej lub samorządowej) posady, do której przywiązane jest uposażenie stałe, wyższe od pensji wdowiej lub uposażenia sierocego na czas zajmowania tejże posady,
d) pobierania zaopatrzenia z funduszów publicznych (państwowych lub obcych samorządowych) do wysokości tegoż zaopatrzenia,
e) uwzględnienia sieroty przy wymiarze uposażenia ojca, matki, macochy, pozostających w służbie Gminy miasta Krakowa, lub w służbie publicznej państwowej, samorządowej na czas tegoż uwzględnienia.

W przypadkach przewidzianych niniejszym artykułem wypłaca się ponownie zaopatrzenie emerytalne od dnia pierwszego miesiąca następującego po ustaniu przyczyn, wymienionych w tym artykule, nie wcześniej jednak, niż od dnia 1-go miesiąca następującego po zgłoszeniu się o dalszą wypłatę zaopatrzenia.

Wybór zaopatrzenia emerytalnego.

Art. 49.

Wdowa po pracowniku miejskim, która z tytułu zajmowanego przez nią stanowiska w służbie gminnej nabyła sama prawa emerytalne, ma prawo wyboru między pobieraniem albo uposażenia emerytalnego albo pensji wdowiej.

Odprawa.

Art. 50.

Wdowa po pracowniku miejskim, który zmarł w czynnej służbie przed uzyskaniem prawa do emerytury otrzymuje dla siebie ewent. i swoich dzieci, o ile sama nie jest stałym pracownikiem miejskim, państwowym, lub samorządowym, lub nie pobiera emerytury, jednorazowy zasiłek w wysokości połowy rocznego uposażenia w służbie czynnej będącego podstawą wymiaru uposażenia emerytalnego, a pobieranego ostatnio przez zmarłego męża.

Zupełne sieroty w wieku poniżej lat 18-tu otrzymują zasiłek w tej samej wysokości po ojcu lub matce, o ile ci nie nabyli prawa do emerytury.

Taki sam zasiłek przyznać należy zupełnej sierocie w wypadku określonym ustępem 2-gim art. 47 a można przyznać w wypadku określonym w ustępie 3 cim tegoż artykułu.

Jeżeli pozostało więcej sierot po ojcu i matce, zasiłek, o którym mowa w ustępie 2-gim niniejszego artykułu, należy się im łącznie bez względu na ich ilość.

Pośmiertne.

Art. 51.

Wdowie po pracowniku miejskim zmarłym w czynnej służbie albo w stanie spoczynku należy się nie-

zależnie od zaopatrzenia przewidzianego w art. 35 i następnych pośmiertne w wysokości trzechmiesięcznego pełnego uposażenia w służbie czynnej, lub na emeryturze, pobieranego ostatnio przez zmarłego, jednak o tyle, o ile pozostawała ze zmarłym we wspólności małżeńskiej.

W tej samej wysokości należy się pośmiertne ślubnym i uprawnionym dzieciom, o ile matka w chwili śmierci ojca nie żyła z nim we wspólności małżeńskiej lub wcześniej zmarła.

Pod temi samemi warunkami przyznaje się pośmiertne wdowcowi wzgl. ślubnym i uprawnionym dzieciom po pracowniku kobiecie.

W braku wyżej wymienionych członków rodziny, ma być pośmiertne do tej samej wysokości przyznane również dalszym krewnym, lub też innym osobom na pokrycie kosztów leczenia i pogrzebu, o ile zmarły nie zostawił dostatecznego ruchomego, lub nieruchomego majątku.

Podstawy wymiaru.

Art. 52.

Zaopatrzenie wdowie i sieroce przyznaje się i oblicza na podstawie dat zawartych w wykazach stanu osobowego, tudzież aktach osobowych. O ile wdowa lub sieroty roszczą sobie prawo do uposażenia wyższego, aniżeli to wynika z dat urzędowych, mają udowodnić żądanie stosownemi dokumentam.

W ostatnim wypadku tak wdowa jak i sieroty otrzymują wyższe zaopatrzenie z chwilą zgłoszenia i wykazania do tego prawa.

ROZDZIAŁ V.

Postanowienia przejściowe.

Art 53.

Pracownicy miejscy przeniesieni w stan spoczynku przed dniem 1 lipca 1920 r., oraz wdowy i sieroty po pracownikach zmarłych przed tym terminem otrzymują uposażenia emerytalne przypadające im w myśl niniejszych przepisów według szczebla a) tej grupy uposażenia, która cyfrowo odpowiada stopniowi służbowemu przyznanemu im na zasadzie uchwały Rady miasta z dnia 31 stycznia 1922 r., oraz z 4-go lutego 1924 r., a to w stosunku do lat służby będących podstawą poprzedniego wymiaru emerytury, pensji wdowiej lub sierocej.

Pracownicy miejscy, którzy przeszli w stan spoczynku w czasie od 1 lipca 1920 r. do 30 września 1923, oraz wdowy i sieroty po zmarłych w tymże czasie pracownikach, otrzymują uposażenie emerytalne według zasad niniejszych przepisów z wyjątkiem przewidzianego dla pracowników z wykształceniem akademickiem w art. 100 ust., ostatniej ustawy o uposażeniu pracowników państwowy h z 9 października 1923 r. policzenia do podstawy wymiaru przyznanego uchwałą Rady m. z 4 lutego 1924 r. jednego szczebla za studja wyższe, oraz policzenia studjów akademickich (art. 27 al. 2 ust. f.), a to w stosunku do lat służby będących podstawą poprzedniego wymiaru emerytury, pensji wdowiej lub sierocej.

Pracownicy miejscy, którzy otrzymali zaopatrzenie emerytalne w drodze nadzwyczajnego uwzględnienia, względnie wdowy i sieroty tego rodzaju zaopatrzenie pobierające, otrzymują, o ile należą do kategorji urzędników, uposażenie emerytalne obliczone stosownie do lat służby wedle grupy uposażenia IX. szczebla a (przy studjach wyższych), względnie X. szczebla a (przy studjach średnich) a należących do kategorji funkcjonarjuszy niższych wedle grupy uposażenia XVI. szczebla.

Art. 54.

Pracowników miejskich, którzy przeszli w stan spoczynku po dniu 1 października 1923, uważa się pod względem praw do uposażenia emerytalnego na równi z pracownikami obecnie w czynnej służbie będącymi. Dotyczy to zarówno podstaw wymiaru emerytury (art. 11, 12 i 19), jak rozliczenia lat służby (art. 5, 6 i 19), jak wreszcie doliczenia do podstawy wymiaru uposażenia emerytalnego pracownikom z akademickiem wykształceniem jednego szczebla za studja.

Art. 55.

Przeniesionych w stan spoczynku pracowników miejskich, którzy nie wysłużyli pełnych lat służby i nie przekroczyli jeszcze 50 roku życia, a pobierają z funduszów miejskich zaopatrzenie emerytalne, może Gmina wezwać do poddania się ponownemu badaniu lekarskiemu. Jeżeli emeryt nie uczyni zadość wezwaniu tak do poddania się badaniu lekarskiemu, jak w razie uznania go za zdolnego nie zgłosi się do objęcia służby, traci prawo do zaopatrzenia emerytalnego.

Art. 56.

Z chwilą wejścia w życie niniejszych przepisów tracą moc obowiązującą wszelkie uchwały i przepisy dotyczące zaopatrzenia emerytalnego pracowników miejskich, oraz praw do jego uzyskania.

Odnośnie do pracowników miejskich, pozostających w czynnej służbie lub w stanie spoczynku w chwili wejścia w życie niniejszych przepisów zatrzymują moc obowiązującą:

a) postanowienia §. 3 statutu emerytalnego uchwalonego przez Radę m w dniu 10 lipca 1873 i 21 kwietnia 1881 oraz § 32 statutu emerytalnego, uchwalonego przez Radę m. dnia 3 kwietnia 1902 r dotyczące prawa przejścia w stan spoczynku bez udowodnienia niezdolności pracowników miejskich będących w służbie Gminy stoł. król. miasta Krakowa w r. 1902 po przesłużeniu 20 (urzędnicy) wzgl. 25 (służba) lat w Gminie stoł. król. m. Krakowa i ukończeniu 50 (urzędnicy) wzgl. 60 (służba) lat życia;
b) postanowienie §. 2 ust. 1—3, oraz §. 5 statutu emerytalnego uchwalonego przez Radę m. w dniu 3 kwietnia 1902, a dotyczące uposażenia emerytalnego personalu M. Straży pożarnej;
c) uchwała Rady m. z dnia 9 października 1919 roku dotycząca podwójnego policzenia lat służby w czasie wojny;
d) uchwała Rady m. z dnia 14 maja 1919 r. dotycząca lat policzenia prezencyjnej służby wojskowej, lat służby prowizorycznej, oraz służby obcej;

c) uchwała Rady miasta z dnia 17 listopada 1921 dotycząca policzenia funkcjonarjuszom niższym lat służby prowizorycznej przed wojną, oraz służby w wojsku w czasie wojny, tudzież uprawnienia pracownikom miejskim na zasadzie powyższych uchwał już przyznane.

Art. 57.

Przepisy niniejszego statutu emerytalnego mają zastosowanie do członków Prezydjum miasta z następującemi modyfikacjami:

1) prawo do emerytury nabywa członek Prezydjum miasta po upływie lat 6;
2) emerytura po 6 latach urzędowania wynosi 40% ostatnio pobieranego uposażenia z wyjątkiem dodatków funkcyjnych; za każdy następny rok dolicza się 4·29% tegoż uposażenia tak, że po latach 20 przypada pełna emerytura;
3) członkowie Prezydjum, którzy 6 lat urzędowania nie mają, otrzymują w razie ustąpienia jednorazową odprawę w wysokości 3 miesięcznego uposażenia.

Art. 58.

Gmina stoł. król. miasta Krakowa, zapewniając wszystkim etatowym swoim funkcjonarjuszom co najmniej prawa emerytalne analogiczne do praw emerytalnych urzędników państwowych, przyznanych tym ostatnim przez ustawę emerytalną z dnia 28 lipca 1921 Dz. U. R. P. Nr. 70 poz. 466 w brzmieniu ustalonem ustawą z dnia 28 lipca 1922 Dz. U. R. P. Nr. 65 poz 583 i wszystkiemi ewentualnemi przyszłemi ustawami dla funkcjonarjuszy państwowych, zobowiązuje się:

1. Przekazaną za poszczególnego funkcjonarjusza rezerwę premjową w myśl § 68 ustawy pensyjnej zużytkować w następujący sposób i tak:

a) Jeżeli przekazana rezerwa premjowa jest wystarczająca, nabywa ubezpieczony w Gminie stoł. król. m. Krakowa takie prawa do zaopatrzenia emerytalnego, jakie na podstawie przepisów statutu odpowiadają zaliczonemu dotychczas okresowi wkładkowemu danego funkcjonarjusza.
b) Jeżeli suma przekracza wymaganą do tego celu rezerwę premjową, nadwyżkę oprocentować na rzecz funkcjonarjusza zwolnionego w wysokości 4% i razem z odsetkami przekazać przy ponownem przejściu właściwemu podmiotowi ubezpieczającemu, względnie innemu służbodawcy (§ 1 nin. rozporządzenia), a w razie wypłaty świadczeń wypłacić ubezpieczonemu lub uprawnionym do poboru.
c) Jeżeli suma przekazana nie dosięga wymaganej rezerwy premjowej, może Gmina stoł. król m. Krakowa odpowiednio zmniejszyć prawa do zaopatrzenia emerytalnego, względnie policzalny czas służby.

Do czasu wyczekiwania, wymaganego statutem emerytalnym Gminy stoł. król. miasta Krakowa zalicza się cały czas, policzony funkcjonarjuszowi do ubezpieczenia przez podmiot ubezpieczający, który przekazał za niego rezerwę premjową.

2. a) Wszystkim przechodzącym na służbę Gminy stoł. król. miasta Krakowa, którzy korzystali u poprzedniego służbodawcy ze zezwolenia na podstawie § 2 p. 6 ustawy pensyjnej, zalicza się do czasu służby, podlegającego normalnemu zaliczeniu do wysługi emerytalnej, czas służby u poprzedniego służbodawcy, stosownie do postanowień ustępu 1 niniejszego postanowienia.

b) Poprzedni służbodawca ma w tym wypadku przekazać nowemu służbodawcy funkcjonarjusza kwotę, odpowiadającą tej rezerwie premjowej, jaką obowiązany byłby przekazać, gdyby dany funkcjonarjusz objął posadę uzasadniającą obowiązek ubezpieczenia.

3 Spory o prawa, wynikające z zastosowania niniejszych przepisów, rozstrzygane będą na drodze sądowej.

4. Wszelkie zmiany ustawy emerytalnej funkcjonarjuszy państwowych korzystniejsze dla funkcjonarjuszy, będą automatycznie stosowane do funkcjonarjuszy, objętych niniejszym statutem.

5. W każdym wypadku, w którym Gmina stoł. król. miasta Krakowa obowiązana jest do przekazania rezerwy premjowej samej, lub też z równoczesnym zwrotem pełnych premij, uczyni to w przeciągu 4 tygodni po otrzymaniu żądania od uprawnionego podmiotu ubezpieczającego, lub służbodawcy, z podaniem wszystkich okoliczności, dotyczących dotychczasowego ubezpieczenia i przekazywanej sumy, doliczając 4% od przekazywanej rezerwy premjowej od dnia przyjęcia funkcjonarjusza przez nowy podmiot ubezpieczający, względnie służbodawcę (§ 68 ustawy pensyjnej), zaś 6% od ewentualnie przypadających do zapłaty lub zwrotu pełnych premij (§ 38 ustawy pens.).

6. Gmina stoł. król. miasta Krakowa przyjmuje odpowiedzialność za zobowiązania wynikające z niniejszego funduszu emerytalnego i zabezpiecza je całym majątkiem Gminy.

7. Wszyscy emeryci, tudzież wdowy po nich i sieroty, którym przed dniem wejścia w życie niniejszego statutu zostały przyznane świadczenia, pobierać będą takowe w normach, jakie przysługują w analogicznych wypadkach państwowym funkcjonarjuszom emerytowanym, tudzież wdowom i sierotom po nich.

8. Na czas poboru dodatków drożyźnianych przez czynnych funkcjonarjuszy przyznaje się ten dodatek drożyźniany również emerytom, wdowom i sierotom po funkcjonarjuszach i emerytach.

Art. 59.

Zarządzenia wykonawcze wyda Prezydent miasta.

Art. 60.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie z dniem 1 października 1923 r.

WNIOSKI:

Prezydjum miasta, działając na zasadzie postanowienia § 53 statutu miejskiego w zastępstwie rozwiązanej Rady miasta uchwala co następnje:

I. Zatwierdza się załączony projekt statutu emerytalnego dla pracowników Gminy stoł. król. miasta Krakowa.

II. Upoważnia się Prezydenta miasta do wydania zarządzeń wykonawczych, celem wprowadzenia przedłożonego ad 1) statutu emerytalnego w życie.

III. O ileby uposażenia emerytalne przewidziane niniejszym statutem emerytalnym niższe były od uposażeń emerytalnych dotychczas przyznanych, należy różnicę wyrównać dodatkiem wyrównawczym, biorąc za podstawę pobory emerytalne z 1 października 1923 r. bez dodatku za kierownictwo i dodatku za studja, oraz obowiązującą na dniu 1 października 1923 r. mnożną.

IV. Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 października 1923 r.

Kraków, dnia 7 października 1924 r.

Prezydjum miasta działające na zasadzie postanowienia § 53 statutu miejskiego — przepisy niniejsze na posiedzeniu odbytem w dniu 9 października 1924 r. zatwierdziło.

Dr. Zdzisław Wawrausch m. p.
Komisarz Rządu miasta Krakowa.

Obwieszczenia i Rozporządzenia.

L. 7729/24
IV.

Kraków, dnia 13 listopada 1924.

Obraz Matejki „Wniebowz. N. M. P." — zakupno dla Domu Matejki.

Prezydjum m. uchwałą z dn. 6 listopada b. r. powziętą na zasadzie § 53 statutu m.. w zastępstwie Rady m. postanowiło zakupić od Pani Heleny z Matejków Unierzyskiej obraz olejny pendzla Jana Matejki przedstawiający Wniebowzięcie Najśw. Panny Marji dla Muzeum Narodowego, Oddział im. Matejki, za cenę 3.000 (trzech tysięcy) dolarów Stanów Zjedn. Ameryki północnej — płatną w ratach miesięcznych po 2.000 Zł. (dwa tysiące złotych) począwszy od listopada b. r.

Na pokrycie wspomnianego wydatku należy wstawić do budżetu m. na r. 1925 w Dz. XI. wyd. nadzwycz. kwotę odpowiadającą 3 tys. dol., ratę zaś za listopad i grudzień b. r. — wypłacić zaliczkowo na rachunek pomienionej pozycji budżetu m. na rok 1925.

Magistrat stoł. król. miasta Krakowa.

L. 12801/24
I b.

Kraków, dnia 27 listopada 1924 r.

Taryfa należytości za wywóz nieczystości kloacznych i pompowanie wody.

OBWIESZCZENIE.

Na podstawie uchwały Rady miasta z dnia 17 stycznia 1918 r. L. 7912/1918 I. b. ustanawia Magistrat następującą taryfę należytości za wywóz nieczystości kloacznych i pompowanie wody, oraz za dostarczenie robotników i furmanek przez Zakład czyszczenia miasta.

1. Za wypompowanie i wywóz nieczystości kloacznych opłacać należy:			
od 1 m^3 w dzień	9 zł.	— gr.	
od 1 m^3 w nocy	13 „	50 „	
2. Za wypompowanie wody z piwnic za 1 godzinę	26 „	— „	
3. Za dostarczenie robotników i furmanek przy ręcznem czyszczeniu dołów kloacznych, śluz, kanałów i innych pracach:			
a) za jeden dzień pracy robotnika w dniu powszednim	5 „	— „	
b) za jedną noc pracy robotnika w dniu powszednim	7 „	50 „	
c) za jeden dzień pracy robotnika w dniu świątecznym	10 „	— „	
d) za jedną furmankę przez cały dzień	18 „	— „	
e) za jedną furmankę przez całą noc	27 „	— „	
f) za jedną furmankę przez cały dzień świąteczny	36 „	— „	
g) za wiązkę siana lub słomy . . .	1 „	— „	
h) za 100 kg. koksu	6 „	— „	
i) za użycie pieca koksowego . . .	1 „	— „	
j) za użycie narzędzi, światła 25% kosztów robocizny.			

Za roboty wykonane poza granicami miasta Krakowa taryfa ogólna o 50% wyższa od kosztów robocizny.

Taryfa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje aż do odwołania.

Magistrat stoł. król. miasta Krakowa.

L. 12802/24
I. b.

Kraków, dnia 27 listopada 1924 r.

Taryfa opłat za wywóz popiołu i zmiotków domowych.

OBWIESZCZENIE.

Na podstawie uchwały Rady miasta z dnia 2 stycznia 1920 r. L. 193/20 ustanawia Magistrat następującą taryfę opłat za wywóz popiołu i zmiotków domowych:

1) za wywóz jednej skrzynki o pojemności 100 litrów popiołu . . . . —·35 zł.
2) za wywóz jednego wozu popiołu . . 10.50 „
3) za dostarczenie przez Zakład czyszczenia miasta naczyń do wynoszenia popiołu, lub wydobywania z dołów dolicza się 10% do ogólnej sumy kosztów.

Taryfa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje aż do odwołania.

Magistrat stoł. król. miasta Krakowa.

L. 22619/24 Kraków, dnia 28 listopada 1924 r.
I b.

Ochrona nawierzchni ulic, placów, i chodników w mieście.

ROZPORZĄDZENIE.

Celem ochrony i utrzymania w należytym stanie nawierzchni ulic, placów i chodników w mieście Magistrat zakazuje na zasadzie § 102 lit. n. statutu dla miasta Krakowa z dnia 6 października 1901 r., Dz. u. i rozporządzenie kraj. Nr. 108 wykonania robót ziemnych (jak zakładania kabli elektrycznych, rur gazowych, połączeń kanałowych i t. p.) w miesiącach zimowych t. j. w czasie od dnia 15 listopada do dnia 1 marca.

Na roboty te w okresie powyżej podanym może Magistrat udzielić wyjątkowego zezwolenia tylko w przypadkach niecierpiących zwłoki.

Przekraczający przepisy niniejszego rozporządzenia karani będą po myśli rozporządzenia ministerjalnego z dnia 30 września 1857 Dz. u. p. Nr. 198.

Nad przestrzeganiem przepisów tego rozporządzenia czuwać będą organa Policji Państwowej i Magistratu.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Magistrat stoł. król. miasta Krakowa.

L. 16103/924 Kraków, dnia 3 grudnia 1924 r.
V.

Wykaz rzeczy znalezionych.

OBWIESZCZENIE.

A. Wykaz rzeczy znalezionych za miesiące **wrzesień, październik i listopad 1924 r.**

Art. 458 — książki Jana Gracza,
„ 507 — dokumenty Józefa Fijoła,
„ 530 — portfel i dokumenty Jana Gątkiewicza,
„ 572 — zegarek męski,
„ 573 — pęk kluczy,
„ 574 — kapelusz,
„ 576 — torebka damska,
„ 579 — klucze,
„ 580 — 4 książki,
„ 593 — poszewka,
„ 594 — dwie szczotki druciane,
„ 599 — zegarek męski,
„ 600 — papierośnica,
„ 603 — weksle i dowód osob. Mendla Światłego,
„ 612 — teczka płócienna,
„ 617 — torebka damska,
„ 618 — parasol,
„ 622 — pormonetka z pieniądzmi,
„ 623 — maszynki do robienia papierosów,
„ 626 — pęk kluczy,
„ 627 — portfel z pieniądzmi,
„ 631 — kluczyki,
„ 638 — piłka nożna,
„ 639 — torebka damska z pieniądzmi,
Art. 640 — umbra od lampy elektrycznej,
„ 642 — piłka nożna,
„ 643 — pęk kluczy,
„ 653 — pęk kluczy,
„ 654 — zegarek męski,
„ 657 — dokumenty osob. Władysł. Algusiewicza,
„ 658 — „ „ Franciszka Ostrogi,
„ 659 — „ „ Jana Lenarta,
„ 665 — chustka damska,
„ 670 — świadectwo Katarzyny Ozdobioszki,
„ 672 — futerał na nakrycie stołowe,
„ 673 — kapelusz męski,
„ 674 — chustka,
„ 675 — $^{1}/_{2}$ m. materji,
„ 676 — książki szkolne Jadwigi Kawnasiówny,
„ 677 — piłka,
„ 678 — parasol damski,
„ 679 — kapelusz męski,
„ 682 — portfel z pieniądzmi,
„ 685 — książka,
„ 690 — szklanki,
„ 691 — kapelusz męski,
„ 694 — torebka damska,
„ 695 — piła do rżnięcia drzewa,
„ 696 — klucze,
„ 697 — torebka z drobną kwotą i medalikiem,
„ 698 — kapelusz męski,
„ 701 — piłka,
„ 702 — kapelusz męski,
„ 703 — piłka nożna,
„ 704 — torebka damska z drobną kwotą,
„ 800 — piłka nożna,
„ 801 — rękawiczki damskie,
„ 802 — kaganiec,
„ 808 — bal papieru do pakowania,
„ 810 — klucze,
„ 848 — portfel,
„ 849 — stołek składany,
„ 850 — książka beletrystyczna,
„ 851 — pasek,
„ 852 — chusteczka jedwabna,
„ 853 — klucz,
„ 854 — portfel z legitymacją Woj. Kołodziejczyka,
„ 855 — fartuch,
„ 858 — czapka dziecinna,
„ 859 — cwikier,
„ 860 — dokumenty osobiste Michała Hyrca,
„ 882 — portfel z pieniądzmi,
„ 889 — kluczyk,
„ 890 — klucze,
„ 891 — łom mosiężny,
„ 892 — torebka z drobiazgami Janiny Bujałło,
„ 894 — pierścionek metalowy,
„ 895 — torba ceratowa z chustką i drobiazgami,
„ 896 — torebka damska,
„ 897 — trzy flaszki wódki, laska, szpicruta i drobiazgi,
„ 899 — szkła do lampy,
„ 901 — torebka damska,
„ 902 — rączka z piórem,
„ 903 — ręcznik,
„ 906 — binokle,
„ 907 — łańcuszek z kluczykami,

Art. 913 — koszula męska,
„ 916 — laska,
„ 919 — torebka damska,
„ 923 — zegarek damski,
„ 998 — dokumenty osobiste Walentego Jańca i Wojciecha Babuli,
„ 1001 — kapelusz,
„ 1002 — półbuciki,
„ 1003 — kołnierz futrzany,
„ 1004 — płachta do nakrywania wozu,
„ 1005 — piórnik z przyborami do pisania,
„ 1008 — torebka z drobną kwotą pieniężną,
„ 1010 — torebka damska,
„ 1011 — cwikier,
„ 1019 — piłka,
„ 1020 — kołnierz futrzany,
„ 8283 — 25 groszy,
„ 9622 — świnka morska (sprzedana na licytacji),

B. Przedmioty pozostawione u znalazców.

1) deska i worek,
2) reformy damskie,
3) koza,
4) prosię,
5) koza,
6) źrebię,
7) koza,
8) klacz,
9) koń,
10) zegarek złoty damski,

Magistrat wzywa właścicieli powyższych przedmiotów, aby o ile mogą dowieść ich prawa własności, zechcieli się zgłosić po odbiór tychże do biura Wydziału V. Magistratu (oficyny I. p. Nr. drzwi 16) w godzinach urzędowych między godziną 8 a 10 rano codziennie, z wyjątkiem świąt i niedziel.

W razie przeciwnym przedmioty te wydane zostaną znalazcom i po upływie trzech lat przejdą na ich wyłączną własność lub też sprzedane będą w drodze licytacji w tym czasie, zaś przedmioty ulegające łatwo zniszczeniu jak np. części ubioru zostaną sprzedane w trzy miesiące po niniejszem ogłoszeniu.

Magistrat stoł. król. miasta Krakowa.

L. 6614/24 Kraków, dnia 4 grudnia 1924 r.
I. a.

Cmentarze miejskie — zmiana teryfy opłat cmentarnych.

Na mocy upoważnienia Rady miasta z dnia 14 listopada 1921 r., Magistrat na posiedzeniu w dniu 3 grudnia 1924 r. uchwalił co następuje:

I. Ustanowione uchwałą Magistratu z dnia 16 kwietnia 1924 r. L. Ia. 1968/24 taryfy opłat pogrzebowych znosi się.

II. Ustanawia się następującą taryfę opłat pogrzebowych:

W Kasie miejskiej należy uiszczać:

A. Należytości, które od każdego pogrzebu przypadają:

1. Pokładne od osób zmarłych w Krakowie:
   a) od dzieci do lat 10-ciu . . . . 3 zł.
   b) od osób ponad 10 lat . . . . 8 „
2. Pokładne od osób zmarłych poza Krakowem bez względu na wiek: . . . . 40 „
3. Kopanie grobu: *a)* dla dzieci do lat 10 . . 8 „
   b) dla osób ponad lat 10 . . . . 15 „
4. Kopanie grobów dla osób zmarłych poza Krakowem . . . . 20 „

B. Należytość za pozostawienie w nienaruszonym stanie grobu na następujący okres po przekopaniu grobów . . . . 50 „

C. Należytość za pojedyncze groby ziemne trwałe, najwyżej 2 m. długie, a 80 cm. szerokie:

1. Za użycie gruntu pod grób ziemny trwały o zwyczajnych wymiarach na czas przeznaczenia cmentarza, względnie części cmentarza na grzebanie zmarłych:
   a) dla zmarłych w Krakowie ryczałtowo 200 zł.
   b) dla zmarłych poza Krakowem ryczałt. 600 „
2. Przy budowie pomnika na grobie ziemnym trwałym, jednorazowo na utrzymanie dróg cmentarnych . . . . 100 „

D. Należytości za groby murowane:

1. Za użycie gruntu pod grób murowany na czas przeznaczenia cmentarza względnie części cmentarza na grzebanie zmarłych za 1 m. kw. gruntu . . . . 200 „
2. Przy budowie grobu murowanego jednorazowo na utrzymanie dróg cmentarnych 200 „
3. Za otwarcie grobowca . . . . 15 „

Uwaga do przepisów w ustępach C. i D. Z grobów stałych nie wolno wyjmować zwłok dla pogrzebania w grobach czasowych, nie wolno też w grobach murowanych chować więcej zwłok osób, niż na ile grób według zatwierdzonego planu wykonano, w grobach ziemnych wolno grzebać tylko zwłoki jednej osoby.

E. Należytości za czynności specjalne:

1. Opłata administracyjna gminna przy wyrabianiu zezwoleń na ekshumację, wywóz i przywóz zwłok . . . . 15 zł.
2. Opłata gminna za zezwolenie na ekshumację zwłok . . . . 75 „
3. Opłata gminna za obecność naczelnego lekarza miejskiego przy składaniu do trumny wywożonych zwłok . . . . 40 „
4. Opłata gminna za obecność naczelnego lekarza miejskiego przy odbiorze przywożonych zwłok . . . . 40 „
5. Za oznaczenie i wymierzenie gruntu pod grób . . . . 20 „
6. Za kolaudację wymurowanego grobu . . 20 „
7. Za dzwonienie z kaplicy przy wyprowadzaniu zwłok na cmentarz (o ile zmarły nie należy do tych osób, którym na mocy listu fundacyjnego z dnia 9 grudnia 1876 bezpłatnie dzwonić należy) . . . . . . 3 „
8. Za zatwierdzenie planów grobowca . . . 5 „
9. Za pozwolenie na pochowanie w grobowcu zwłok obcej osoby poza osobami wymienionemi w rozp. Magistratu z dnia 15 kwietnia 1920 r. L. I a. 1253/20 . . . 25 „

10. Za przepisanie własności grobowca na nazwisko innej osoby . . . . 150 zł.

Powyższa taryfa wchodzi w życie z dniem 9 grudnia 1924 r. pobór opłat wymienionych w ustępie D. 3. i ust. E 5—6 i 8—10 wykonywać będzie Wydział I a. Magistratu.

Magistrat stoł. król. miasta Krakowa.

L. 2494/24 Fiz. Kraków, dnia 11 grudnia 1924 r.

Obowiązkowe zgłaszania przypadków śpiączki epidemicznej.

ROZPORZĄDZENIE.

Ponieważ w ostatnich czasach wydarzają się przypadki śpiączki epidemicznej (Encephalitis lethargica) i przypadki bardzo do śpiączki podobne, a wygasł już obowiązek donoszenia o tej chorobie, naczelny lekarz miejski w porozumieniu z Prezydjum Magistratu zarządza na podstawie artykułu 4 ustawy z 25 lipca 1919 o zwalczaniu chorób zakaźnych, na wniosek Miejskiego Urzędu Zdrowia obowiązkowe zgłoszenia przypadków śpiączki epidemicznej na przeciąg jednego miesiąca, po upływie tego czasu, rozporządzenie to traci moc obowiązującą, o ile Ministerstwo Spraw wewnętrznych (Generalna Dyrekcja służby zdrowia) terminu tego nie przedłuży. Obowiązek zgłoszenia obciąża lekarza wezwanego do porady, kierowników Zakładów leczniczych i t. d. odpowiednio do art. 5 ustawy z dnia 25 lipca 1919.

Przekroczenie niniejszego zarządzenia pociąga za sobą skutki przewidziane w art. 25 wymienionej ustawy.

Magistrat stoł. król. miasta Krakowa.

L. 9352/24 III B. Kraków, dnia 18 grudnia 1924 r.

Taryfa opłat placowych dla m. Krakowa obowiązująca od dnia 1 stycznia 1925 aż do odwołania.

1. Od stanowisk niestałych na placach targowych za każdy 1 m. kw. dziennie . —·10 zł.
2. Od stołów dla sprzedaży pieczywa . . —·50 „
3. Od stołów dla sprzedaży wędlin, mięsa, podrobiu i drobiu bitego, dziennie . . 1·— „
4. Od sprzedaży ryb do 4 m. przestrzeni zajętej za każdy dzień . . . . 2·— „
   za każdy następny metr . . . . —·50 „
5. Od stanowisk dla sprzedaży kramarszczyzny i wyrobów cukierniczych na drzewko, oraz strucli przed Bożem Narodzeniem i Wielkanocą do 4 m. przestrzeni zajętej za cały okres . . . . . 15·— „
   za każdy następny metr . . . . 3·— „
6. Od stanowisk dla sprzedaży choinek przed Bożem Narodzeniem do 30 m. . zajętej przestrzeni za cały okres . . . 20·— „
   za każdy następny metr . . . . 1·— „
7. Od stanowisk kramarzy w czasie odpustu i świąt przy kościołach i pod murem cmentarnym za każdy 1 m. kw. dzien. —·50 zł.
8. *a)* Od stołów miejskich i ław dla sprzedaży nabiału i jarzyn dziennie . . —·20 „
   b) jeżeli stołu używa jednocześnie dwie lub więcej osób każda opłaca po . —·10 „
9. Od drobiu dziennie:
   a) od kury, koguta, kaczki, pantarki, pary kurcząt . . . . —·10 „
   b) od gęsi i kapłona . . . . —·20 „
   c) od indyka . . . . —·30 „
10. Od dziczyzny:
   a) od jednego zająca . . . . —·30 „
   b) od jednej sztuki dzikiego ptactwa . —·10 „
   c) od królika i jednego ptaka żywego —·10 „
11. Od jagód owoców i grzybów od każdych 10 kg. wagi . . . . —·10 „
12. Od p stoju wozów dziennie . . . . . —·50 „
13. Od każdej sztuki konia przyprowadzonego na pl. Groble na sprzedaż po . 1·— „

Magistrat stoł. król. miasta Krakowa.

L. 8650/24 Fiz. Kraków, dnia 23 grudnia 1924 r.

Donoszenie przez lekarzy o przypadkach gruźlicy niebezpiecznej dla otoczenia.

Miejski Urząd Zdrowia przypomina Panom P. T. lekarzom o ciążącym na nich obowiązku donoszenia o każdym przypadku gruźlicy niebezpiecznej dla otoczenia, a to w myśl art. 3 poz. 2 ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. Dzien. Ust. Nr. 67 poz. 402 w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych, oraz innych chorób, występujących nagminnie, wzywając ze względu na bezpieczeństwo publiczne do przestrzegania niniejszej ustawy.

Magistrat stoł. król. miasta Krakowa.

L. 10327/24 II. a. Kraków, dnia 23 grudnia 1924 r.

Statut o podatku gminnym od publ. zabaw i widowisk.

OGŁOSZENIE.

Magistrat podaje do wiadomości, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu reskryptem z dnia 28 sierpnia 1924 L. 4259/24 intymowanym przez Województwo Krakowskie pod datą 1 września 1924 L. IV. 3278/24 zatwierdziło ustanowione uchwałą Rady miasta z dnia 11 czerwca 1924, uzupełniającą obowiązujący statut o podatku gminnym od publicznych zabaw i widowisk stawki ryczałtowe podatku od produkcji, zabaw i gier, wymienionych w § 3 II. rzeczonego statutu w następującej wysokości:

1) w kwocie od 0·10 zł. do 2 zł. dziennnie:

a) od koncertów i jakichkolwiek innych stawek i produkcji, urządzanych przez kawiarnie, restauracje i t. p. przedsiębiorstwa, bez pobierania osobnej opłaty,

b) od wszystkich widowisk i przedstawień, urządzanych w rozumieniu § 1 statutu, za które pobiera się od publiczności opłatę w sposób wykluczający zastosowanie wymiaru procentowego,

c) od utrzymywanych w przedsiębiorstwach rozrywkowych dla rozrywki gości, gramofonów, automatycznych fortepianów i wogóle od automatów muzycznych, wokalnych, automatów świetlnych i t. p. oraz od bilardów, domin i t. p.;

2) w kwotach od 0·40 zł. do 50 zł. dziennie od utrzymywanych w przedsiębiorstwach rozrywkowych dla rozrywki gości kart do gry;

3) w kwocie od 4·10 zł. do 25 zł. miesięcznie od każdego karuzelu i huśtawki przez czas prowadzenia przedsiębiorstwa.

Magistrat stoł. król. miasta Krakowa.

Wykaz konsensów budowlanych

wydanych w listopadzie 1924 r.

Właściciel budujący	Miejsce budowy	Rodzaj budowy	Projektodawca	Liczba czynności Mgtu
		Dz. I.		
Edward Kleszczyński	Wiślna L. 2	I. p. dob. w 1 podw. przebud. part. na sklepy i szopy	Piotr Jurkiewicz	1983/24
Róża Feldman	Floriańska 41	przebud. zewnętrzna zamknięcie portalu sklepowego	A. Dostal	1450/24
Roman Grünwald	Rynek Główny 22	podparcie belki i went. łazienek	B. Torbe	1961/24
Ignacy Pretzel	Grodzka 49	portal sklepowy	Henryk Lamensdorf	1962/24
Edward i Kamila Zarzyccy	Gródek 7	nadbud. III. p. i poddasza od frontu	A. Dostal	2015/24
Dr. Józef Gleitzman	Grodzka 39	przebud. portalu sklepowego	S. Singer	2106/24
Roman Grünwald	Mikołajska 12	1 piętro w oficynie	S. Harband	2027/24
Julia Fritsch	Św. Marka 23	przebud. sklepu St. Oleszka	Józef Bujas	1900/24
Julia Fritsch	Św. Marka 23	portal Wojnarowskiej		1901/24
H. Jachimska (Zduleczny)	Pijarska 21	portal sklepowy	Winc. Wilczyński	1777/24
Julia Fritsch	Św. Marka 23	part. przybudówka izby w podw.	Józef Bujas	2066/24
Hugon Ripper	Rynek Główny 33	przeróbki izby w podstryszu	Edward Skawiński	2198/24
Aleksander Teichman	Grodzka 59	portal sklepowy	B. Torbe	2007/24
Wilhelm Mikuszewski	Senacka 8	gablota	Łazarz Rock	2008/24
		Dz. IV.		
Józef Kręcina	Dolne Młyny 7	garaż automobilowy	S. Singer	2094/24
Róża Landau	Łobzowska	oparkanienie parceli	S. Singer	1559/24
Elżbieta Wollenowa	Grabowskiego 6	stajnia	Inż. Ritterman	1714/24
Grotowski, Beres, Zawada	Batorego 10	nadbud. II. p.	Wiktor Miarczyński	1582/24
Józef Scheuer	Dolne Młyny 3	adaptacje	Liebling Oberleder	2051/24

Właściciel budujący	Miejsce budowy	Rodzaj budowy	Projektodawca	Liczba czynności Mgtu
		Dz. V.		
Ks. Jan Lorek	plac Słowiański 4	przyziemna dobud. w podworcu	Jan Biasion	1931/24
		Dz. VI.		
Senat akademicki	Grzegórzecka 16	zamiana okna na drzwi	—	2036/24
Oficerska Spółdzielnia mieszkaniowa	dz. 20 lk. 1	dom part. z piąterkiem	—	1922/24
M. i Michalina Dąbrowscy	Basztowa 18	nadbud. II. i III. p. na tylnej oficynie	Spójnia budowl.	2207/24
Artur Liebeskind	Lubicz 40	ustępy wewnętrzne	Adam Czunko	2115/24
		Dz. VII.		
Stanisław Ziemba	Św. Giertrudy 10	nadbud. III. piętra	A. Dostal	2096/24
		Dz. VIII.		
S. Kempler	Dietla 48	portal sklepowy	S. Jonkler	1446/24
Krajewskie Berisch Weinberg	Skawińska 12	magazyn	Zygmunt Prokesz	1137/24
Wiktorja Steinbergowa	Dajwór 14.	klozety spłukiwane	Jan Orłowski	1948/24
Abraham Finder	ul. Dietla	prowizoryczny kiosk	Edward Skawiński	1994/24
Konwent Bonifratrów	Trynitarska 3	przebud. budynków gospodarczych	—	1858/24
Hirsch Sybirski	Dajwór 19	czynszowy dom	Zygmunt Prokesz	2010/24
Maks Tenzer	Starowiślna 44	dobudowa łazienki	Zygmnnt Prokesz	2304/24
Marjan Szyf	Starowiślna 62	part. oficyna na kancel.	Liebling-Oberleder	1990/24
		Dz. XI.		
N. Leonhard	Madalińskiego 2	ustawienie ścianek i przeróbki	Hausman	2113/24
Janina Rzepowa	Wasilewskiego 6	stajnia, mieszkanie woźn., wozownia	Józef Siwek	2038/24
Pinkas Jakób i Chawa Schönherz	Barska 35	dobubowa ustępów w podw.	Stanisław Dudek	2088/24
		Dz. XIII.		
Władysław Stupnicki	Emaus	dom mieszk. parterowy	Wł. Stupnicki	2940/24
		Dz. XV.		
Jakób Horowitz	—	pl. dod.	Adolf Siódmak	1832/24
Stefania Kapustowa	Kazimierza Wiel. 10	szopa	Jan Kolesiński	1745/24
Stanisław Morawiecki	Królewska 45	I. p. ofic. zmiany pl. dod.	—	1717/24
Władysław Zaborski	—	pl. dodat.	—	1058/24
Franciszek Łapczyński	Kazimierza W. 146	prow. szopa	—	1920/24
Katarzyna Żychowska	Płuczki 6	prow. szopa	E. Oraczewski	1827/24

Właściciel budujący	Miejsce budowy	Rodzaj budowy	Projektodawca	Liczba czynności Mgtu
		Dz. XVII.		
Jan Łacheta	Mazowiecka 84	part. oficyna i bud. gospod.	Wład. Warczewski	583/24
Tadeusz Bohdanowicz	—	oparkanienie parc. lwh. 138	Stryjeński — Mączyński	712/24
		Dz. XVIII.		
Dr. Feliks Szafrański	Warszawska 73	2 szopy tymczasowe i inspekta	Władysław Warczewski	2017/24
Ignacy Rybka	Żmujdzka 5	podwyższenie o piętro domu przyziemnego	Artnr Romanowski	2232/24
Maurycy Abrahamer	Wileńska 3	dach mansard. na przyziemn. domu i przer.	S. Singer	2243/24
		Dz. XX.		
Stanisław Gądek	Miedziana	parterowy dom mieszk.	Ludwik Gutman	306/24
		Dz. XXI.		
Wiktor Kawalerowicz	Płaszowska	parterowy dom mieszk.	Stefan Polański	1488/24
Władysław Ollman	ul. bez nazwy	parterowy dom mieszk.	Aleksander Sołtys	926/24
Jan Stelmach	Golikówka	parterowy dom mieszk.	A. Dostal	1089/24
		Dz. XXII.		
Andrzej Jędrzejowski	Lwowska 35	prowiz. ogrodzenie parc.	—	672/24
Zygfryd Schwarz	Rękawka 51	dobud. i nadbud. oficyny	A. Dostal	1692/24

Magistrat stoł. król. miasta Krakowa.

Nominacje.

P. Dr. **Kazimierz Władysław** (2-im.) **Kumaniecki,** prof. Uniwersytetu Jagiellońskiego, postanowieniem Prezydjum miasta z dn. 22 września 1924 L. 3408/24 prez. powołany został do honorowego pełnienia funkcyj nadzorczych nad miej. Biurem statystycznem.

P. Dr. **Aleksy Boniecki,** adjunkt Magistratu, na zasadzie § 89 statutu m. mianowany został z dn. 1 listopada 1924 r. wicesekretarzem Magistratu w VIII. grupie uposażenia, szczebel **c.** (L. prez. 3432/24).

P. Dr. **Władysław Artur** (2 im.) **Gronecki,** na zasadzie postanowienia § 89 statutu miejskiego mianowany został z dn. 1 listopada 1924, wicesekretarzem Magistratu w VIII, grupie uposażenia, szczebel **a.** (L. prez. 3637/24).

P. **Wincenty Jała,** koncepista Magistratu, na zasadzie postanowienia § 89 statutu miejskiego mianowany został z dn. 1 lipca 1924, wicesekretarzem Magistratu w VIII. grupie uposażenia, szczebel **b.** (L. prez. 3135/24).

P. **Aleksander Łęcki,** koncepista Magistratu na zasadzie postanowienia § 89 statutu m. mianowany został z dn. 1 lipca 1924, wicesekretarzem Magistratu w VIII. grupie uposażenia, szczebel **b.** (L. prez. 3136/24).

P. **Jan Bigaj,** geometra, na zasadzie postanowienia § 89 statutu m. mianowany został z dn. 1 grudnia 1924, geometrą m. w VIII. grupie uposażenia, szczebel **a** (L. prez. 3680/24).

P. **Władysław Benedykt** (2-im.) **Włodarczyk,** kancelista Magistratu, na zasadzie postanowienia § 89 statutu m., mianowany został **z** dn. 1 lipca 1924, asystentem kancelaryjnym Magistratu w X. grupie uposażenia, szczebel **d.** (L. prez. 2930/24).

P. **Władysław Zasadni,** na zasadzie postanowienia § 89 statutu miejskiego mianowany został z dn. 1 listopada 1924, prowizorycznym asystentem Magi-

stratu w X. grupie uposażenia, szczebel **a**. (L. prez. 3199/24).

P. **Zofja Żulińska**, nauczycielka M. Szkoły Gospodarstwa domowego, na mocy uchwały Rady m. z dn. 11 czerwca 1924 została mianowaną z dn. 1 października 1923, dyrektorką M. Szkoły Gospodarstwa domowego w VII. grupie uposażenia, szczebel **a**. (L. prez. 2132/24).

P. **Ludwik Röhrenschef**, prowiz. inspektor weterynaryjny miejski, na zasadzie postanowienia § 89 statutu m. mianowany został z dn. 1 lipca 1924, inspektorem weterynaryjnym w VII. grupie uposażenia, szczebel **c**. (L. prez. 2408/24).

P. **Jan Obidowicz**, st. ogniomistrz M. Straży pożarnej, został mianowany przez Komisarza Rządu p. o. Prezydenta miasta, oraz Wiceprezydentów m. na zasadzie § 53 statutu m., z dn. 1 października 1924, naczelnikiem M. Straży pożarnej przy pozostawieniu mu dotychczasowego uposażenia służbowego. (L. prez. 3287/24).

P. **Franciszek Pacanek**, na zasadzie § 89 statutu m. przyjęty został z dn. 15 marca 1924, na prowiz. szofera M. Straży pożarnej z uposażeniem XII. grupy szczebla a. (L. prez. 1702/24).

P. **Józef Żakowski**, na zasadzie § 89 statutu m. przyjęty został z dn. 1 kwietnia 1924, na prowiz. szofera M. Straży pożarnej z uposażeniem XII. grupy szczebla **a**. (L. prez. 1698/24).

P. **Władysław Janociński**, na zasadzie § 89 statutu m. przyjęty został z dn. 2 maja 1924, na prowizorycznego strażaka M. Straży pożarnej z uposażeniem XIV. grupy, szczebla **a**. (L. prez. 2059/24).

P. **Ludwik Kochmański**, na zasadzie § 89 statutu m. przyjęty został z dn. 12 czerwca 1924, na prow. strażaka M. Straży pożarnej z uposażeniem XIV. grupy szczebla **a**. (L. prez. 2415/24).

P. **Joachim Koziołek**, na zasadzie § 89 statutu m. przyjęty został z dn. 4 kwietnia 1924, na powiz. strażaka M. Straży pożarnej z uposażeniem XIV. grupy, szczebla **a**. (L prez. 1845/24).

P. **Adolf Kwiatkowski**, na zasadzie § 89 statutu m. przyjęty został z dn. 5 czerwca 1924, na prowiz. strażaka M. Straży pożarnej z uposażeniem XIV. grupy szczebla **a**. (L. prez. 2369/24).

P. **Wacław Sarna**, na zasadzie § 89 statutu m. przyjęty został z dn. 16 maja 1924, na prowiz. strażaka M. Straży pożarnej z uposażeniem XIV. grupy szczebla **a**. (L. prez. 2219/24).

P. **Andrzej Wojtaszek**, na zasadzie § 89 statutu m. przyjęty został z dn. 1 lutego 1924, na prowiz. strażaka M. Straży pożarnej z uposażeniem XIV. grupy szczebla **a**. (L. prez. 1372/24).

P. **Tadeusz Żółty**, na zasadzie § 89 statutu m. przyjęty został z dn. 13 maja 1924, na prowiz. strażaka M. Straży pożarnej z uposażeniem XIV. grupy, szczebla **a**. (L. prez. 2198/24).

P. **Jan Kieć**, na zasadzie § 89 statutu m. przyjęty został z dn. 3 czerwca 1924, na prowiz. fornala M. Straży pożarnej z uposażeniem XV. grupy szczebla **a**. (L. prez. 2368/24).

Emerytury.

P. **Józef Kryłowski**, st. radca Budownictwa m., przeniesiony został na własną prośbę na zasadzie art. 6 przepisów emerytalnych dla pracow. Gminy stoł. król. m. Krakowa (uchwała Rady m. z 31 stycznia 1922) z powodu przekroczenia 60 roku życia i uzyskania prawa do pełnego uposażenia emerytalnego z dn. 1 października 1924 w stały stan spoczynku. (L. prez. 3142/24).

P. **Kazimierz Siedlecki**, kom. Magistratu, w myśl art. 7 przepisów emerytalnych dla pracow. Gminy m. Krakowa (uchwała Rady m. z dn. 31 stycznia 1922) przeniesiony został z powodu przekroczenia 60 roku życia i uzyskania prawa do pełnego uposażenia emerytalnego z dn. 1 października 1924 w stały stan spoczynku. (L. prez. 3422/24).

P. **Zdzisław Kozłowski**, adjunkt Magistratu, na własną prośbę przeniesiony został na zasadzie art. 6 przepisów emerytalnych dla pracowników Gminy stoł. król. m. Krakowa (uchwała Rady m. z 31 stycznia 1922) z powodu stwierdzonej przez lekarza miejskiego trwałej niezdolności do służby z dn. 1 września 1924, w stały stan spoczynku. (L. prez. 2882/24).

P. **Zygmunt Cygnarowicz**, oficjał Magistratu, na własną prośbę przeniesiony został na zasadzie art. 28 statutu emerytalnego dla pracowników Gminy stoł. król. m. Krakowa (uchwała z dn. 8 października 1924 L 2645/24 prez.) z powodu stwierdzonej przez lekarza miejskiego trwałej niezdolności do służby z dn. 1 listopada 1924 w stały stan spoczynku. (L prez. 3391/24).

P. **Janina Banachowska**, kancelistka Magistratu, w myśl art. 29 statutu emerytalnego dla pracowników Gminy m. Krakowa (uchwała Rady m. z dn. 8 października 1924 L. 2645/24 prez.), przeniesiona została z powodu trwającej nieprzerwanie dłużej niż pół roku choroby i z powodu stwierdzonej przez lekarza m. niezdolności do służby z dn. 1 grudnia 1924 w czasowy stan spoczynku na 1 rok t. j. do 30 listopada 1925. (L. prez. 4376/24).

P. **Maciej Nęcek**, woźny m. w myśl. art. 7 przep. emerytalnych dla pracow. Gminy m. Krakowa (uchwała Rady m. z dn. 31 stycznia 1922) przeniesiony został z powodu stwierdzonej przez lekarza m. trwałej niezdolności do służby z dn. 1 września 1924, w stały stan spoczynku. (L. prez. 2710/24).

P. **Wojciech Wilczyński**, woźny m., na własną prośbę przeniesiony został na zasadzie art. 6 przepisów emerytalnych dla pracowników Gminy stoł. król. m. Krakowa (uchwała Rady m. z 31 stycznia 1922) z powodu stwierdzonej przez lekarza m. trwałej niezdolności do służby z dn. 1 października 1924 w stały stan spoczynku. (L. prez. 3503/24).

P. **Antoni Malicki**, maszynista teatru im. J. Słowackiego, w myśl art. 7 przepisów emerytalnych dla pracowników Gminy m. Krakowa (uchwała Rady m. z dn. 31 stycznia 1922) przeniesiony został z powodu stwierdzonej przez lekarza m. trwałej niezdolności do służby z dn. 1 października 1924 w stały stan spoczynku. (L. prez. 3254/24).

P. **Mikołaj Śliwa,** dozorca parku Dr. Jordana, w myśl art. 7 przepisów emerytalnych dla pracowników Gminy m. Krakowa (uchwała Rady m. z dn. 31 stycznia 1922) przeniesiony został z powodu przekroczenia 60 roku życia i uzyskania prawa do pełnego uposażenia emerytalnego z dn. 1 listopada 1924, w stały stan spoczynku. (L. prez. 2375/24).

P. **Jakób Semenka,** emeryt. strażak ogniowy, w ślad za reskryptem z 20 lipca 1923 L. 1007/23 prez. przeniesiony został na zasadzie artyk. 6 przepisow emerytalnych dla pracowników Gminy stoł. król. m. Krakowa (uchwała Rady m. z dn. 31 stycznia 1922) z powodu stwierdzonej przez lekarza m. trwałej niezdolności do służby z dn. 1 sierpnia 1924 w stały stan spoczynku. (L. prez. 2557/24).

P. **Michał Drabik,** fornal M. Straży pożarnej, na własną prośbę przeniesiony został na zasadzie art. 6 przepisów emerytalnych dla pracow. Gminy stoł. król. m. Krakowa (uchwała Rady m. z dn. 31 stycznia 1922) z powodu stwierdzonej przez lekarza miejskiego trwałej niezdolności do służby z dn. 1 października 1924 w stały stan spoczynku. (L. prez. 2291/24).

P. **Jakób Syrek,** fornal M. Straży pożarnej, na własną prośbę przeniesiony został na zasadzie art. 6 przepisów emerytalnych dla pracowników Gminy stoł. król. m. Krakowa (uchwała Rady m. z 31 stycznia 1922 r.) z powodu przekroczenia 60 roku życia i uzyskania prawa do pełnego uposażenia emerytalnego z dn. 1 października 1924 w stały stan spoczynku. (L prez. 3472/24.

P. **Jakób Ciosek,** kanalarz Zakł. czyszcz. miasta, w myśl art. 29 statutu emerytalnego dla pracowników Gminy m. Krakowa (uchwała Rady m.z dn. 8 października 1924 r. L. 2645/24 prez.) przeniesiony został z powodu stwierdzonej przez lekarza m. trwałej niezdolności do służby z dniem 1 grudnia 1924, w stały stan spoczynku. (L. prez. 4400/24).

Nakładem Gminy miasta Krakowa. — Czcionkami Drukarni Związkowej w Krakowie, ul. Mikołajska L. 13.